

RÉSZLET A SZERZŐ KUTYÁK... MACSKÁK... CÍMŰ KISREGÉNYÉBŐL

XXI. Fejezet.

nincsenek kis államok csak kicsinyes államvezetés.

— Minek fested a szádat?

— Csökkentem a kerületét.

Sári egy lilaszínű nadrággal forog.

— Gyerekek, kinek van egy számmal nagyobb nadrágja. Klári, add a tiedet. Nézd, hogy lötyög rajtad. Még ez is túlnagy.

Kicszeréljük a nadrágokat. Az egyetlen tükör Irma háromsarkú tükre. Nagy előtte a forgalom. Éppen csak a sapkám hegyét láthatom benne.

-- Hogy nézek ki?

-- Mint egy tűzoltó-generális.

— A mentőláda színe nem vág az uniformishoz.

-- A mentőládát nem te viszed, drágám, hanem a homokos vödröt.

— És te mit viszel?

-- Én a halálfejes táblát.

-- Na, helyben van a halálfejes tábla.

A segédtűzoltó türelmetlenül beszél az óvóhely ajtaján.

— Na, készen vagyunk már? A nézőközönség mind megszökik már.

Sári becsapja az ajtót az orra előtt.

— Várja meg, míg tisztességesen felöltözködünk.

-- Hát azért hagyták a munkát abba egy órával előbb.

Sári sértett büszkeséggel, megvetően válaszol.

— Egy óra. Egy óra még arra sem elég, hogy az ember eldöntse, mit legyen fel.

A tűzoltó gyámoltalanul áll az ajtó előtt.

— Akkor mit mondjak a parancsnoknak?

— Nős a parancsnok?

— Igen.

— Nohát, akkor semmit. Ő már tudja.

A sarokba húzódok az oszlop mögé egy padra. Olyan jó hűvös van itt. A félhomály megnyugtató.

Ma megértettem a fojtott veszekedést a madarokról meg a morzsákról. Bejött Margit és kérdezett tőlem valamit. De láttam a szeméből, hogy nem hallotta mit válaszoltam. Azután úgy mellékesen odaszólt Fazekasnak. Az, mintha tüzet hajítottak volna a szalmába, beszélt és magyarázott. Margit mellé könyökölt. Karjuk összeért. Megint láttam, hogy nem hallják, mit beszélnek, s hogy a világon egyedül az a fontos, hogy a karjuk összeér. Néztem Bandit.

Most a szemébe nevettem volna.

Kint megszólal a sziréna.

Az ajtó felvágódik. Az udvaron, mint a diadalmas kakasé, a tűzoltóparancsnok trombitahangja recseg.

— Potyognak a bombák. Az ellenség huszaslétszámú csoportokban bukórepülésben szórja a légiaknákat. Most újabb kötelékek nyomulnak előre párhuzamos irányban, gyújtóbombák tömkelegét oldják ki a város fölött. És most jönnek a legfélelmetesebb rajok. Most jégesőznek a gázbombák.

— Ember, ne mászkáljon ilyenkor keresztül az udvaron. Hát nem hallja, hogy potyognak a bombák!

Egy néző rárikkant.

— Hasra, Balázs, mert különben a halál fia vagy!

— Nem látták a Jakabot?

Egy basszus hang válaszol a tömegeből.

— Itt vagyok. Mi kell?

— Gyere, mert tudod, milyen az asszony.

Nagy hahota.

A tűzoltóparancsnok dühösen rángatja derékszíját.

— Sziréna! Lefújni a riadót!

Nyurga szőke inas szólal meg.

— Nincs itt a portás. Elhívták telefonra.

— Hát akkor kurblizd meg te.

— Nem lehet. Azt mondta, ne bántsa senki. Ő felel érte.

Kis idő múlva szakszerűen megszólal a sziréna.

A tűzoltó megint bőmből.

— Most figyeljék meg. Először a gáztalanító osztag vonul ki. Gyerünk, lányok!

Irma kidugja a fejét.

— Hol a vödör?

— A számáristállóban, — válaszol egy hang.

A parancsnok idegesen topog.

— Hogy kerül az istállóba?

Jóska bácsi, a szamaras, önértetesen válaszol.

— A vödör a szamárhoz tartozik.

Mindenki az ajtóhoz tódul. Fejemet a hűvös oszlophoz támasztom.

Bandi lehajtotta fejét. Megnyomta a ceruzát. A ceruzahegy elpattant.

Akkor rámnézett és láttam, hogy ő sem lát engem.

A szemébe nevettem volna.

— Klári, fogd meg a hordágyat. Klári, ~~másodszor~~ mondom!

Megfogom a hordágy negyedik sarkát és kifutunk az udvarra. Sárga, zöld káprázat az udvar. Forrón süt a nap. Megbotlok. Nevetnek.

A műhely előtti térségen egy csoport álldogál a fa alatt. Letesszük a hordágyat. Faragó bácsi rögtön odajön és belefekszik. Hangos hahota. Faragó bácsi legkevesebb száz kiló!

Gyámoltalanul állunk.

Pirike kérleli az öreget.

— Jóska bácsi, szálljon le.

— Dehogy szállok. Oda-vissza váltottam jegyet. Vigyenek.

Megpróbáljuk felemelni. Meg sem tudjuk mozdítani. Állunk. Süt a nap.

— Eltörött a ceruzád, Bandi? — kérdeztem.

Rám nézett. Aztán a ceruzára. Aztán Margitra.

— Eltörött.

Kis idő múlva megkérdezte.

— Örülsz?

Nem szóltam egy szót sem.

— Örülsz?

Faragó bácsi kezét nyakához kötöttük. A fejét bepólyáltuk úgy, hogy teljesen eltűnt.

— Nem kapok levegőt!

Sári letorkolja.

— Valami bajának csak kell lennie, ha már hordágyra került.

Harmadszor is megkérdezte.

— Örülsz?

Nem tudtam rögtön válaszolni, mert valami elszorította a torkom.

— Azt hiszem, mindegy neked, hogy örülsz vagy sem. — mondtam nagykésőn.

Kegyetlenül kemény volt a szeme.

— Úgy van.

Felcsapnak a lángok.

Az udvar közepén meggyújtották a lakatosműhely fából készült mását. A tűz harsogva nyeli a száraz deszkákat.

A tűzoltóparancsnokon kéjes boldogság futkároz. Rendezkedik. Beintj a szivattyúkat, a kézipumpákat, a csákányosokat, mint a zenevezénylő karmester. Minden szavából nagy tüzek gyönyörűséges emléke árad.

... harminchatban, mikor tíz nádasház égett egyszerre... mikor a kaszárnyát oltottuk... a paprikamalomnál tíz emberünk megsebesült...

A tűzoltók úgy rohangálnak a csövekkel, mint a szorgos hangyácskák. Illesztgetik a csöveket, így is, úgy is, fordítva is. A csővezető már ott áll a lángokban álló házikó előtt, de a víz nem indul.

— Te marha, hát állsz a csövön.

— Ne ordíts, amott még nem tették össze.

— Az nem passzol oda, te ökör! Jaj, add ide! Add ide!

— Na ott van. — Te sem tudod.

— Emberek, mi lesz már.

A nézők ugratják őket.

Pakjanak a tűzre, mert elalszik.

Sanyi, a segédraktárnok integet.

— Klári, segítsen már. Fogja itt ezt a csövet. Nem jó a menet. Jól fogja.

— Hahó, jön a víz!

— Gyengén jön. Nem ér oda. Húzd meg. csővezető!

Nagy rántást érzek. Majd leszakadnak az ujjaim. Nem bírom tovább.

Eleresztem.

Felsikoltok.

Végig-végig fröcskölt a víz.

Elveszik a kezemből a csövet. Újra illesztgetik.

De egyszerre egy hang túlharsog mindenkit. A szamaras Jóska bácsi.

— Meglett a kisszamar! A Mariska lebabázott!

Nagy üdvivalgás. Mindenki az istállóhoz tódul. Mindenki beszél és magyaráz. Mindenki boldog.

A tűzoltóparancsnok egyedül áll az udvar közepén. Megvetően néz végig a tömegben.

Minden tagom reszket a jeges víztől.

A tűz már alig pislákol.

A porta előtt falhoztámasztva nagy fekete tábla.

MA DÉLUTÁN 14 ÓRAKOR LÉGOLTALMI GYAKORLAT.